

OTTO'S BAR, FØRSTE OG SISTE STOPP.

Av Per Sundfær og Geir Gullaksen

Otto Hansen bak disken på baren i 117 Columbia Street. Under dasslokket er et bilde av en yngre Otto. Bildet er fra 1974 da Otto var 67 år. Foto fra Geir Gullaksen.

Otto drev i mange år en bar med adressen 117 Columbia Street, på hjørnet av Kane Street i Brooklyn. Baren lå et steinkast fra den nærmeste kaien som linjeskipene til Wilh. Wilhelmsen, Fearnley & Eger og A. F. Klaveness Black Diamond (Herlofsen), linjeskipene til Den Norske Amerikalinje, Ivaran, Höegh, Concordia losset og lastet ved i 70-åra.

Derfra lå norske og danske skip ofte tett i tett ved kaiene ned mot Red Hook.

NYDLIGE TAI PING (Stor lykke eller fred på kinesisk) i New York havn. En taubåt fra Moran sørger for sikker hjelp. Store muligheter for at noen av mannskapet der ombord kjenner til Ottos. Sjøsat 1958 ved Deutsche Werft A.G., Hamburg. 10.854 dwt. Forlenget med konteinerseksjon i 1970. Solgt ut fra norsk flagg i 1977. Skipet ble skrapet i 1984. Bilde fra B. Pedersen.

Otto drev tidligere en bar ved Bushterminalen, på 169 43rd Street, da linjeskipene lå ved kaiene der.

Bilde over fra ca. 1971. Det er et stillbilde fra filmen "The Gang That Couldn't Shoot Straight. Regi J. Goldstone. Med blant andre en ung Robert De Niro.

Da linjebåtene flyttet til kaiene langs Columbia Street flyttet han etter og åpnet "OTTO'S BAR" som det sto på skiltet og under sto det "OTTO'S FØRSTE OG SISTE STOPP". Og for mange sjøfolk var det et faktum.

Bildet til venstre er Otto Hansen fra et kort som ble delt ut på båtene.

Samme bilde som er under dasslokket på øverste bilde.

Dette var adressen til hans første bar.

Bildet er da tatt før 1963.

Sterling 8-9774 var telefonnummeret.

Bilde utlånt fra familien.

FOR THE BEST IN FOOD AND DRINK
SEE ME

Otto Hansen
Sterling 8-9774

169 - 43rd Street
Brooklyn, N. Y.

Historie fra Otto Hansen

Avskrift av artikkel skrevet av kapteinen på Fernview i 1976. Vi har fått utskriften fra Tore Lein, den er redigert til dette stykket, innholdet er autentisk med det som stod i skipsavisen Ocean View.

Ottos Bar, Første og siste stopp.

Alle sjøfolk som har seilt på New York, har enten hørt, eller stiftet personlig kjennskap til "OTTO". Mitt inntrykk er, at alle sammen vet hvem og hva Otto er – fra konsulatfolk til kjerkefolk, fra sjøfolk til løsmunnede luddere, fra puerto-ricanere og til nordmenn.

Når det snakkes om Otto, forbinder man ordet med to ting, nemlig Otto sjøl, og baren hans, som ligger ved "foot of Kane and Atlantic" i Brooklyn (eg. hjørnet av Kane Street og Columbia Street). Det sies at Otto flyttet baren sin ettersom båtene skifter pier, og skribenten har funnet ut at så er sant.

Under Fernview's first call i New York denne tur, tok jeg med meg skriveblokka og ei god penn, og dro opp til Otto's første og siste stopp, som det står skrevet utenpå baren hans. Den ligger for øvrig ikke mer enn ca. 500 gode skritt fra gangveien, og retningen er velkjent: Opp en skitten gate og inn på baren – rett og slett.

Well – etter ei kald Ringnes øl og goddag-klem til barjentene (lekre ryper!) og godt plassert ved lillebordet attmed bowlingbordet hos Otto, kunne Otto og jeg gå i gang med århundrets intervju. Jeg har lenge lurt på hva som egentlig skjuler seg bak personen Otto – og etter første intervju, er jeg klar over at dette ikke blir det første og siste intervju jeg har med Otto - der kunne faktisk skrives bok om ham og hans liv.

And here we go.

Født naken og tannlaus den 4. juni i 1907, i gamle Christiania, altså fyller han 69 år i år. Da han var guttunge, arbeidet han som keglergutt på Røverborgen i Rådhusgata 28. Innehaver av Røverborgen var da en mann ved navn Sigurd Hansen. På keglerberanen deltok flere kjente folk, så som Einar Rose, Banan-Mathisen og båtbygger og bankier Sigurd Kristoffer Hannevik. Sistnevnte var for øvrig også millionær. Otto tjente godt der – han fikk 5 kr. pr. time, pluss drinks! Alt han hadde å gjøre var å reise kjeglene ettersom de herrer prominente slo dem ned.

Her jobbet Otto til 1922. I desember samme året fulgte Otto en kamerat ved navn Folke ned på en båt – Folke skulle gå om bord som messegutt på Fred Olsen's "BALSAC" (BALZAC). Nå var ikke Folke av den mest oppvakte typen, og da Otto og han kom om bord, møtte de jo stueren. Denne begynte rimelig nok å spørre om forskjellige ting – han spurte Folke. Og Folke, stakkar, kunne ikke gjøre helt rede for seg, så det hele endte med at stueren valgte OTTO som messegutt – og Folke gikk i land. Dette var kl. 9 på mårran og Balsak skulle gå kl. 1400 samme dag, så her gjaldt det å raska på.

BALZAC ble bygget i 1921 ved Odense for Fred Olsen. 962 brt. Minesprengt i juli 1940 utenfor Sunderland. Bilde via Ragnar Iversen.

Jeg fløy hjem fort som svint, bare for å oppdage at mor ikke var hjemme. Dette betydde rett og slett ingen penger eller noen ting. Men Otto MÅTTE ha penger. Gode råd var dyre, så han tok liksågodt et fint håndheklet sengeteppe og gikk på gata og solgte det!

For dette fikk han 50 kroner, en meget god pris, etter datidens forhold. Han kunne fått mer, men han trengte ikke mer å basta! Det han trengte, var å få passbilde og så til politistasjonen for å få utstedt pass. Bildet han fikk tatt var enda bløtt da de satte det inn i passet! Her gikk det unna! Og like før avgang kom Otto om bord – på sin første tur til sjøs!

Første turen gikk til Sarpsborg, Bøler?? og Skien. Lille juleaften i 1922 gikk de fra Lange-sund, bound for Rotterdam. Turen dit tok 7 dager, da de råket ut for et forrykende uvær. Til vanlig ville turen tatt bare 2 dager. Captain om bord var en meget uheldig mann. Først så gikk han på Kavringen (ei lita øy i Oslo-fjorden) midt på blanke formiddagen. Og ved innløpet til Rotterdam kolliderte han jagggu en gang til. Heldigvis var ikke skadene store noen av gangene.

Som messegutt var der mye arbeide – så som å drikke ned 2. mask. om natta, samt å servere captain kaffe kl. 5 om mårran! Mye dårlig selskap.

På turen fra R'dam til Kristiansand kom det en stor brottsjø over oss. Jeg var på vei ned fra broen med kaffeblet. I sjøen var en mengde makrell, så jeg kastet kaffeblet til pokkers, og fikk slengt meg etter 2 stk. makrell! Slå den. – Dagen etter va jeg førstes- idestoff i avisene i Kr. sand – jeg hadde fanget årets første makrell!

I Kristiansand prøvde jeg om kvelden å få sjangse med ei jente, men nei: Hun hadde sett meg kysse ei gatejente midt på gata, så meg ville hun ikke noe med å gjøre. Rar form for sjalusi.....

I den tiden måtte du holde deg selv med skaffetøy og sengeklær, og da vi kom til Christiania kom mor om bord med sengeklær og bestikk osv. Jeg hadde ikke hatt sengeklær på første turen – inntil nå hadde jeg ligget på bare sengebunnen!

Jeg mønstret av i Kristiania etter ca. 3 måneder om bord – min første tur til sjøs var over. Jeg husker at jeg i R'dam solgte fjærdyna mi – jeg fikk nok penger for den til ei drabelig fylla!

Da jeg kom til Christiania, måtte jeg kjøpe nytt sengeteppe til mor. Jeg kjøpte et fint et hos Petrine Nilsen. Da jeg kom hjem, var det stor glede hos mor.

I sjøfartsbygningen gikk jeg og så meg etter ny båt, og en dag så jeg at Wilhelmsen-

båten "Norvega" skulle ha smøregutt. Hyren var da 48 kr. pr. mnd. (R/O har i dag kr. 33,60 pr time i overtid!!! – Red. anm.) For å mønstre på, måtte jeg bevise at jeg kunne garantere å ha penger til event. hjemreise fra utlandet for egen regning. Båten skulle til Amerika. Jeg skøyet litt med kapt. (vapt. ?) da han spurte meg om garantien: "Der står visst ei gammel ku oppi Gråbeingården – se om dere finner den, for det er garantien min!" – Jeg fikk jobben.....

Noruega, bygget 1909 i Fevig, 5.800 tdw, gikk i linjefart Norge Mexico Gulf-linjen fra 1909 til 1924, solgt til Frankrike 1924, hugget etter hun ble bombet 1938 under den Spanske borgerkrigen.

Bilde fra Wilh. Wilhelmsen History and Fleet List 1861-1994.

Der om bord holdt jeg på å sulte i hjel – vi fikk bedrevet fisk til og med da vi lå i Stavanger by! Du slette tid. Jeg bestemte meg for å stå en rund-

tur, eller ca. 3.mnd.. Da ba mor meg om å mønstre av. Akkurat da hadde jeg ikke lyst, så jeg svarte at .."...jeg blir stående en halv tur til, mor!"

Om bord i "Norvega" fikk vi ingen såpe til klesvask – bare 48 kr. pr. mnd. En dag begynte vi med å vaske ned hele maskinrommet med grønnsåpe og vann. Det var litt av en jobb. Jeg var stadig på jakt etter litt såpe, men chiefen hadde nøkkelen til grønnsåpeskapet, og hver gang vi skulle ha nytt vann, blandet han personlig såpen i vannet. Likevel – da 1. mask. sto og snakket med chiefen, gikk jeg bort-til, og gjorde som om jeg snublet. Idet jeg falt, rasket jeg nøkkelen fra beltet til chiefen. Og om kvelden lurte jeg meg bort til det hellige skapet og stjal grønnsåpe. Jeg fikk bare høre at chiefen savnet nøkkelen, men ingen ante at jeg hadde den.

Neste dag la jeg nøkkelen pent på pulten hans, og da jeg senere traff ham, gjorde jeg tabben: Jeg takket ham for lånet av nøkkelen – det bare plumpet ut av meg! Og nå begynte moroa. Ildrød i fjeset rasket chiefen til seg ei stor slegge og kom etter meg. Men tung som han var i rævva, nådde han meg ikke. 10 minutter etterpå kom jeg ned på topprista og ropte til ham: "Nå, har du kjølt deg av nå?" – Ny runde, jeg foran og chiefen etter.

Kanskje noen mente at båten var all rigght – jeg mente det ikke, så nå begynte tanken på å rømme å komme fram i huet mitt. I Portland i Maine rømte det en dag 8 mann – neste dag kom 7 av dem tilbake frivillig! Det var nok best om bord likevel. Chiefen kom spydig bort til meg og spurte om jeg ikke skulle rømme. "Ånei, du", svarte jeg – "jeg venter til jeg kommer til en større by!"

Da vi kom til Baltimore, var det kjelesjau. Jeg gikk til captainen og spurte om jeg kunne få – 1 – én – USDollar: Ikke svart heller. Jeg var minus på boka!! Skipperen spurte meg så hva jeg skulle med alle de penga? – Ei flaske øl, svarte jeg. – Hva i huleste – i din alder – ØL?? – jeg fikk pengene.

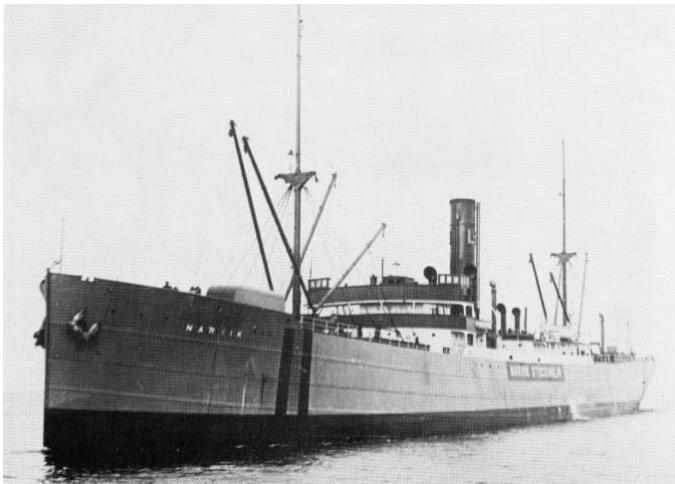
Om natta den 19/09 1923 rømte jeg – men jeg ble ikke lenge borte – neste dag gikk jeg om bord igjen og hentet en Stavangergutt ved navn Pi. Han reiste da sammen med meg. Vi gikk og kjøpte oss ei flaske øl, ei flaske melk og en eplepai, og satte oss på kaia og

spiste. Skuta lå like ved, og chiefen ropte ned til meg: - Kom om bord igjen, så får du fyrbøterjobben! Da var han sint, gitt.

Men det nyttet ikke meg denne gangen - skuta gikk uten meg og Pi. Dette var i Baltimore. Vi kom oss opp til Broadway, og der møtte vi en Kristiansundgutt som var svært så sulten - han hadde bare 95 cents i lomma. Han hadde også rømt fra en båt. Han spurte meg om jeg kunne spandere et måltid mat på ham - det kunne jeg saktens - og da hen var ferdig med å spise, hadde jeg 15 cents i lomma! Men jeg følte godt innvendig likevel - dette var det beste jeg til da hadde gjort.

Dagen etter møtte jeg Kristiansundguten igjen - han hadde gode nyheter - han hadde ny båt til meg!

Jeg fikk da jobb på M/S "NARVIK" - en svenske. Jeg fikk fyrbøterjobben. Vi ble først ordret til Tampa i Florida.

NARVIK ble bygget i Sunderland i 1914 for svensk rederi, 4.253 brt, solgt til Tyskland i 1921 og tilbake til Sverige 1922. Torpedert og senket av britiske fly i 1944 mens hun var på reise fra Narvik til Rotterdam med jernmalm. Foto E. Dahlgren.

Der ble en skotte og jeg arrestert for fyll, og som straff måtte vi feie gatene i 10 døgn!

Det var fest i hele byen - en eller annen slags martnan. Vi rømte da fra fengslet, bare iført våre grå fangedrakter. Folk rundt omkring trodde vi var utkledd, eller dresset opp på en underlig måte! Så kom vi oss helskinnet tilbake til fengslet senere på kvelden, bare for å bli møtt av en illsint sjeriff som regelrett kastet oss ut! Vi var frie menn!

Båten ble liggende i mange dager der, så vi gjorde ikke flere sprell der - turde ikke gå mer i land der. Om bord ble det spilt poker og 21, og jeg for min del hadde aldri spilt om penger før.

Om det var begynnerflaks eller ikke - jeg vant i alle fall over 1.000 US\$!!! Og det var mye penger den gangen.

Samme dagen gikk vi fra Tampa til Stockholm. Været var fint på overfarten, og da vi kom fram, ga chiefen meg 3 dagers fri, for jeg skulle hjem til Kristiania. Og jeg - jeg kom meg bare til Sluseautomaten, hvor man kunne få kjøpe øl og sprit. Jeg fikk også tak i 2 såkalte spritluddere - og det var enden på min Kristianiatur. Jeg tok jentene med om bord igjen - gav den ene bort til en av de andre gutta...

Vi hadde amerikansk hyre der om bord - US\$ 72,50 pr. mnd. Gode penger den gangen...

Etter en tid i Stockholm gikk så turen til Narvik, hvor jeg mønstret av. Turen gikk først til Lødingen med hurtigruta – der ble jeg voldtatt – for første gangen i mitt liv – av 4 ryper. Men jeg kom meg da videre til Trondheim, hvor jeg fikk en voldsom tannpine.

Der måtte jeg til tannlegen og trekke, og da det var unnagjort, fikk jeg beskjed av slakteren: Ingen mat eller drikke på de første 6 timene!

Men nå kjenner dere vel meg – jeg gav blanke i formaningene – og spurte meg for hvor jeg kunne få tak i litt gauk. En gubbe anviste meg til Grand Hotel. Joda – ganske riktig – der fikk jeg det jeg trengte.

Endelig fikk jeg da et tog, men selv om jeg aldri så mye ønsket å være i Kristiania på nyttårsaften, så kom jeg ikke dit før på 1. nyttårsdag. Jeg ankom Kristiania via Østbanestasjonen, og jeg var ikke før kommet av toget, før jeg langet ut i retning Automaten (hvor man fikk kjøpt øl i den tiden!!) Og øl kjøpte jeg!

Og øl fikk jeg gratis!!! Automaten jukset nemlig – den stoppet ikke med å spy ut øl. Ut-kasteren kom fykende da det ble klart at der var noe galt, gnei han seg bare i nevene, og sammen drakk vi oss drit full! – Etterpå fikk jeg høre at han hadde fått sparken....

Omsider kom jeg meg opp på Gamle Kristiania - der måtte forresten henge min gamle frakk igjen som pant – jeg eide jo ikke penger! Da jeg var guttunge, pleide vi å stå nedenfor kjøkkenvinduet hjemme og rope opp til mor om å hive ned et stykke brød eller noe annet snadder – dnne gangen måtte jeg nok rope om noe annet – penger, nemlig! Og det fikk jeg også.

Mens jeg var hjemme i Kristiania, fikk jeg jammen mulkt for rømminga mi i Baltimore – 50 kroner på labben, Takk! Jeg betalte regninga, og stilte meg på ventelista for ny båt.

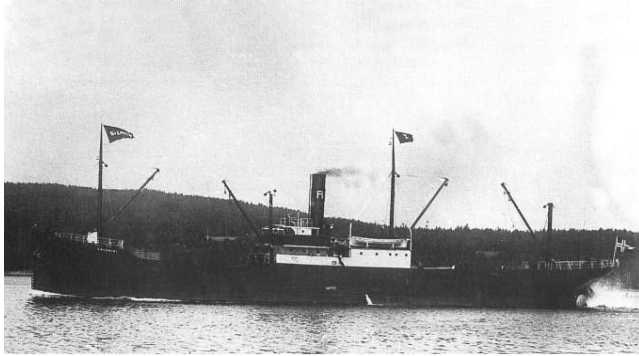
MODESTA ble bygget i Sunderland i 1917 for Ivaran, solgt i 1924 til britisk rederi, solgt i 1933 til Finland, beslaglagt av britene i 1941, torpedert og senket 1942 av den tyske ubåten U-108. Har ikke funnet bilde.

Jeg fikk da en Ivaran-båt (Mest sannsynlig MODESTA) som skulle ned til Antwerpen for å selges til kineserne – d.v.s. jeg hadde godt håp om å få den båten. Men nei – det nytta jo ikke hvor mye sprit jeg helte i stuerten – han kunne ikke forhyre meg. Men jeg ga ikke opp for det – jeg lurte meg om bord, og var dermed stowaway, og jeg gjemte meg i kølabingen!! Og ikke nok med det – det var 4 mann til som lå der svarte og fæle i kølabingen!

Av disse 4 ekstra var der en med navn Laflom, sønn av en meget kjent skredder i byen – altså en bedre manns sønn. Til kølalempen var det forhyrt en idiot, i ordets alle riktigste forstand. En dag "sto jeg opp" fra kølabingen, og presenterte meg som den nye lempe-

ren. Og gubben bare sa "tak og pris" og rakte meg spaden, og så lempet jeg kull i noen dager! Og det verste, eller beste, av alt – captain godtok dette også. Merkelig... Da vi kom til Antwerpen, gikk jeg jo til skipperen og spurte om penger, frekk som bare flatlusa. Jeg fikk 3 og en halv francs – det var alt – d.v.s. han fikk dem tilbake igjen – rett i auan! På Cafe Arendal fikk jeg jobb som dørkfeier. Baren lå jo i Skipperstrate. Slik holdt jeg da mat og husly ved like ca. 1 mnd.

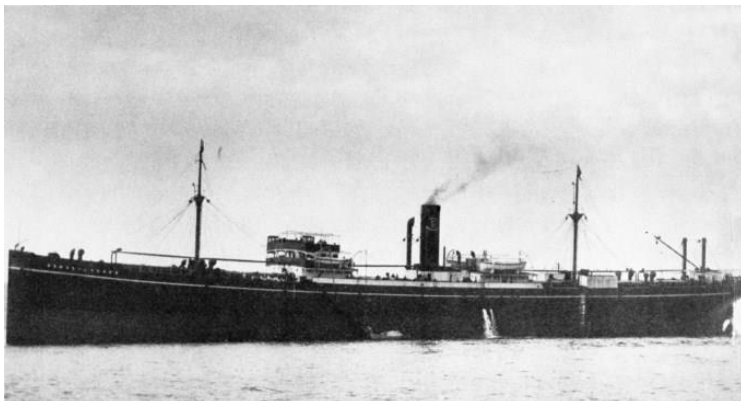
En dag fikk jeg hyre på M/S SALONIKI av Haugesund. Jeg gjorde 2 rundturer med den, og vi gikk på Nord-Europa og Middelhavet – fin fart, you see.

SALONIKI ble bygget i 1918 ved Pusnes i Arendal for rederi i Haugesund, solgt i 1923 til DSD i Stavanger og omdøpt til JÆDEREN, solgt i 1954 til Kaspar Nilsen, Stavanger og omdøpt til SANDSGÅRD. Hugget i Nederland i 1959. Bilde fra Jahn Breiviks Samling.

turer. Jeg husker enda at captain het Kollenborg.

Etter at jeg hadde kvittet den, fikk jeg jobb om bord i M/S ROMSDALSHORN av Bergen. Her sto jeg også om bord 2

ROMSDALSHORN ble bygget i 1921 i Sunderland for Bergensreder, var eiet av flere Hysing Olsenrederier til hun ble solgt til Johan Gran, Bergen i 1937 og omdøpt til ORFOR. Solgt til rederi i Leith i 1938. Torpedert og senket i 1942 av den tyske ubåten U-105. Foto: Bergen Sjøfartsmuseum.

Det var bare kokkjobben som var ledig, og etter megen strid fikk jeg jobben. På den tiden var jeg svært fattig – jeg eide faktisk bare dongerien og trebånnene. Og ombordkomsten min var jo som vanlig – drita full – vi ble heist om bord i seilet.

Den neste dag, da jeg tørnet til, var jeg på vei til fyrdørken, før noen fikk stoppet meg og forklart meg at at det var i byssa jeg tilhørte. Da jeg kom dit, sto jo stueren der og laget frokost. Flause! Jeg fikk litt kjeft da.

Vi gikk fra Antwerpen til Newport News i U.S.A – på denne turen brukte vi siger og skiver 31 døgn! Uværet var det verste jeg hadde sett – vi fylte hele akterrommet med sjø, og etter ankomst Newport News, ble det talt i alt 96 løse plater i skroget. Det var overfart det!

Fra Newport News gikk vi så til Rotterdam, og etter hvert ble jeg en ganske OK kokk, så ingen ville jeg skulle mønstre av da vi kom til Europa – jeg laget slike bra brød, sa de. Så jeg fikk ikke lov til å si opp av skipperen, men det stoppet ikke meg – jeg rømte. Jeg gikk da i land og forlangte båt med amerikansk hyre – og jaggu trur du ikke at jeg fikk båten som jeg var rømt fra! – Vi gikk fra Rotterdam til Syd-Amerika, nærmere bestemt til Chile.

Men om dette får du lese i et senere nummer.
(Noe senere nummer med Ottos historie kom dessverre aldri ut.)

Tidspunktene for skipene han seilte på i Ottos historie stemmer meget bra. Hans hukkommelse var utmerket. Synd det ikke ble flere intervjuer. Vi som har samlet disse opplysningene har til felles at vi har flere besøk på Ottos bar, begge har vi mønstret på et skip i New York. Per har også jobbet i baren.

Geirs historie.

Mønstret på M/S Baie Comeau til Kjødes rederi i Bergen sommeren 1972. Dette skipet pendlet i 18 år (1960-1978) mellom Baie Comeau i Canada og New York. Last var papir til Daily News. Skipet losset i Red Hook Brooklyn, ca. 12 min fra Ottos bar. Fra piren var det utsyn oppover mot Brooklyn brua. Vi kunne da ofte se flere norske skip ligge der. Da veien for mannskapet på disse skipene var kort til Ottos viste vi at nå var det kjente og treffe der. Det ble ofte en stor fest. Vi var i Brooklyn ca. hver niende dag og var blant det

faste klientellet. Det var 3-4 dages liggetid.

BAIE COMEAU ble bygget ved Bremer Vulkan i 1960 for Jacob Kjøde, Bergen. 12.085 tdw. Solgt til Panama i 1978, hugget i 1985. Bilde via Geir Gullaksen.

Som 16 åring (førstereis) var det ikke noe problem med servering. Det var 18 årsgrense i Brooklyn. Kom det

noen inn på baren som Otto ikke stolte på, ble øl for en stund byttet ut med Cola. (det kunne jo være kontroll) Selve bardisken var til høyre når en kom inn døra, på venstre side sto noen småbord. Det var også et rom til innenfor selve baren. Her var det blant annet en stund biljard. På venstre sidevegg var det skipsbilder. Her var det flere kjente motiver fra forskjellige tidsperioder. Hvor mange m² baren var, er jeg usikker på, men stor var den ikke. Ved en sammenkomst på sjømannskirka romjula 1972 var det mannskap fra 11 norske skip tilstede. Det var ca 15 minutter fra Ottos. Jeg husker sammenkomsten på Ottos etterpå som VELDIG lystig.

Pers historie

Mitt første møte med Otto Hansen var i august 1965 da jeg gikk og ventet på Oakville til A. F. Klaveness.

OAKVILLE ble bygget ved Eriksberg i Göteborg i 1957 for A. F. Klaveness, Oslo. 8100 tdw. Solgt til Liberia i 1968 og omdøpt til MAKEVERETT. Hugget i 1983. Bilde via Osmund Enga.

Bodde på Sjømannshjemmet på 62 Hanson Place. Noen andre som bodde der fortalte om Ottos Bar og

vi tok en tur dit en av de første dagene. Oakville skulle ligge ved nærmeste piren når hun kom så det var greit å gjøre seg kjent i området. Ottos Bar ble stamsjappa fra da av, bedre enn å rote rundt i området rundt Hanson Place som ikke var særlig sikkert for oss sjømenn. Pratet mye med Otto de dagene.

Verken velferden eller kjerka så på Otto med blide øyne, han var kanskje en konkurrent?

Etter en masse havner i USA og Østen mønstret jeg av 23 august i Chicago og tok Greyhoundbussen til New York. Dro rett til Ottos Bar og Otto hadde et ledig rom til meg. Husker ikke akkurat gata huset hans lå i, tror det var Court Street. En passende spaseretur fra Ottos Bar.

Så vidt jeg husker var huset på 4 etasjer. Otto og Betty bodde i basement, en kort trapp ned fra gatenivå. Der var det kjøkken, stue, soverom, bad og en liten bakhage. En trapp opp fra gata til 1. etasje. Den etasjen hadde innvendig trapp ned til basement og opp til etasjene over. Ellers var det et stort rom med bad som jeg fikk bo i og et rom mot gata som Betty brukte som kontor i sin funksjon som Notarius Publicus.

Når jeg skriver dette mener jeg å huske at det rommet jeg fikk leie var sønnen sitt rom, men jeg husker ikke om det var Betty eller Otto som sa det.

I 2. etasjen var det to rom som ble leid ut. I 3. etasje var det et rom til utleie, bad for leietakere og et stort felles kjøkken for alle som leide der.

Der var det den som sist flyttet inn som fylte opp kjøleskapet og spiskammeret. En fin style, \$30 gjorde jobben.

Dagen etter ble det jobb som barkeeper på prøve på Otto's Bar. Han hadde ei jente som fast barkeeper men hun skulle reise hjem til Akron, Ohio om noen dager. Prøvetiden gikk bra og med flere skip liggende inne, Klaveness, Fearnley & Eger, Wilhelmsen og Haaland, var det godt besøk hver dag. Sent hver kveld kom to politimenn innom for en hamburger og "a shot of Fleischman" før de fortsatte rundene sine i bil. Tiden gikk fort og jeg måtte reise ut inne 14 dager. Fikk hyre 12. september.

Kom tilbake til Brooklyn 30. september og hjem til rommet hos Otto. Slapp å fylle kjøleskapet denne gangen da det var dårlig med finanser.

Mens jeg var ute hadde Otto og Betty giftet seg. Men de holdt det hemmelig for jeg fikk ikke vite det før nå i 2011.

Kvelden etter var det på jobb igjen på Otto's hvor jeg sto bak baren i 28 dager før neste skip.

Otto og samboeren Betty Bass dro på tur med Norwegian Singing Society og var borte en uke. Jeg skulle mate kattene til Betty. Det var et ark med nøyaktige instruksjoner om når de skulle mates, luftes og lignende. Da hun kom tilbake ble jeg nøye utspurt om hvordan kattene hadde oppført seg.

Broren til Otto som ble kalt Andrew var på baren og sammen med noen andre skulle de lage en liten lunsjserveringsdisk. De håpte at sjauerne fra kaiene skulle komme og spise men nesten ingen kom innom så lenge jeg var der. De sjauerne som kom innom var mer interessert i "shot of Fleischman and a chaser" enn fast føde. En kokk som skulle lage maten sluttet etter kort til og reiste hjem til Indianapolis. Hun snakket flytende norsk etter å ha gått ett år på skole i Norge som utvekslingstudent.

En kveld kom et fotballlag fra en av linjebåtene inn for å feire seieren i en turnering som Velferden hadde arrangert. Stueren var lagleder og hadde lovet laget en kasse øl hver hvis de vant. Han ba om 13 kasser Ringnes som kostet 13 dollar kassa. Han fikk kassene og fotballgjengen tok hver sin kasse og dro ombord. Slike salg likte jeg for Otto betalte ca 7 dollar kassa og jeg som solgte fikk 5 dollar kassa. Mye penger for en blakk sjømann. Som jeg skriver var Otto samboer med en australsk dame som het Betty Bass, en tidligere sykepleier og notarius publicus ved behov. Hun passet på Otto og nåde den som spanderte en dram (Jack Daniels) på Otto når hun var tilstede. En dame med et skikkelig temperament og en særdeles skarp tunge. Men når du ble kjent med henne var hun en trivelig dame.

En kveld i baren satt en stuert i Concordia og sov nede ved vinduet, Betty satt i andre enden av baren i sin flotte pelskåpe. Stueren våknet og gikk mot toalettet men da han kom bak Betty stoppet han opp og slo lens på pelskåpa hennes. En av de ved bordene sa fra til Betty og da brøt H..... løs. Hun ga ham først et slag rett på nesa, så tok hun håndveska og slo løs på stakkaren som løp ut med Betty etter. Tror han løp helt til han kom seg ombord.

På den tiden snakket Otto og Betty om hvor de skulle bo når de ble pensjonister. Han snakket om å selge huset og baren og flytte til Connecticut hvor de hadde sett seg ut et sted. Vet ikke hvor eller hvordan det gikk med planene.

I en skuff under baren hadde Otto skrevet opp alle som hadde fått noe på krita eller lånt noen dollar. Jeg gikk gjennom boka som tok for seg mange år og kom til at sjømenn skyldte Otto ca. 12000 dollar. Mange hadde betalt sine skylder og var strøket. 2 ganger mens jeg var der kom sjømenn og betalte gammel gjeld. Men jeg antar at 12000 dollar var mange penger den gang i 60-åra.

Jeg mønstret ut på nytt og kom ikke til New York mer med skip, var i Newark noen ganger men ikke i Brooklyn.

I alle år jeg gikk på USA etter 1966 ringte jeg til Otto hver gang vi var i havn. Nummeret til baren er spikret i minnet: area code husker jeg ikke, den er forandret flere ganger, men nummeret til baren var 852 9289. Søkte på nummeret for en tid siden og nå er det

en som bor like ved Hanson Place som har det. Tror jeg ringte Otto siste gang høsten 1974 fra Boston. Etter det tok det flere år før jeg var i USA og da med tankskip hvor vi ikke fikk telefon om bord og jeg nesten aldri var i land fra da jeg var pumpemann.

Mine minner om Otto Hansen er bare gode. Han var en grei og real fyr som hjalp deg hvis nødvendig. Det er nok derfor mange husker Otto så godt den dag i dag. Og vi har i flere år prøvd å finne ut om Otto og Betty fant sitt drømmested på landet for å nyte pensjonistilværelsen.

Etter at et av Otto's oldebarn tok kontakt med Geir har mange nye opplysninger kommet fram.

Otto var veldig stolt av at han var en EKTE Kristianiagutt. Jens Bjelkes gate 16, kjent som en del av "gråbeingsgårdene" var hans adresse i Kristiania. Huset og adressen er den samme i 2011. Ved folketellingen i 1910 finner vi følgende personer registrert sammen med den da 3 år gamle Otto Adolf Hansen. Mellomnavnet forsvant på et tidspunkt, det ble jo upopulært ca. 1940. Far Otto Johannes Hansen, født 27.05.1876, med yrke stuerarbeider og bryggearbeider. Mor Marie Magdalene Hansen, født 07.10.1876, hun står oppført som husmor. Han hadde to brødre, Anders Waldemar, født 04.10.1900, og Johannes Fredrik, født 15.05.1910, og tre søstre, Olga Marie, født 24.05.1902, Jenny Konradine(?), født 14.02.1904, og Inga Josefine født 15.04.1909.

I brev fra Ottos bror skriver han at Otto var i kobberslagerlære før han reiste ut

Otto emigrerte til USA i 1924, det må da ha skjedd like etter hans egen historie om sitt liv som sjømann var over. Den første tiden i New York hadde han forskjellige jobber. En stund var han flyttemann. Otto tjenestegjorde i de amerikanske styrker under 2. verdenskrig. Det må ha vært i denne tidsperioden han begynte og tenke bar. Personlige opplysninger vi er blitt gitt tyder på at han en periode var ansatt på Jack Demseys bar på Manhattan. Sin egen første bar i Bush terminal området åpnet han ved hjelp av midler som ble gitt som støtte for hans deltakelse i de amerikanske styrker. Denne støtten ble gitt til soldater etter krigen for etablering av forretning eller skolegang. Han var i Bataljon 99 som bestod av norsktalende. Her var det flere sjømenn. En måtte være amerikansk statsborger for og bli med. Flere norske i USA skiftet statsborgerskap for og komme i kamp mot tyskerne. Otto ble skadet under trening i Storbritannia og kom ikke i kamp. Det var ved Bush-terminalen vi finner den første baren. Det var fra denne baren han kom da han åpnet baren på hjørnet Colombia/Kane. Om han hadde eierinteresser i den første baren er ganske sikkert, om de var 100% er usikkert. Huset på hjørnet Colombia/Kane var opprinnelig 3 etg. Når Geir var utenfor i 2009 var det redusert til 2.etg.

Otto og hans bror Andres som ble amerikansk statsborger først, fikk tidlig på 50-tallet besøk av sin bror Johannes som jobbet seg over med DS Stavangerfjord og var da sammen med sine brødre i 4 døgn. Otto jobbet da på Leiv Eiriksson Bar i Brooklyn.

Otto var aktiv medlem av Norwegian Singing Society. Nordmændenes Sangforening var på Norges turne i 1968. De gjestet da Oslo, Fredrikstad, Tønsberg, Arendal, Flekkefjord, Stavanger og Haugesund. Otto kunne fortelle etter denne turen at flere i kystbyene hadde kommet og hilst på han. Blant de som støttet denne turen var Golten Marine, Bay Ridge Savings Bank, Norge Travel Bureau, vi finner også Otto og Betty blant bidragsyterne.

Koret som var på Norgesturne i 1968. Bilde utlånt av familien.

Han var tilbake til Norge en gang til. I 1978 var han og besøkte familie. Stein, som han var onkel til har fortalt om dette.

Otto Hansen og hans bror Johannes med kone på Restaurant Regnbuen i Oslo i 1968. Bilde utlånt fra familien.

Hans far, Johannes Fredrik Hansen (Ottos bror) var jo en av grunnene til dette besøket. Hans andre bror, Anders bodde i New York. Hans tre søstre ble boende i Norge.

Otto giftet seg tre ganger. Først i 1931 med en norsk dame som han fikk en datter med. Datteren ble født i Norge, hun møtte aldri sin far. Da Otto døde i 1985 hadde han i Norge en datter, en svigersønn, tre barnebarn og fire oldebarn.

Under krigen giftet han seg på ny og fikk en datter til. Denne kvinnen døde i 1963.

I september 1966 giftet han seg for tredje gang med Betty Bass. Betty kom fra Australia og var sykesøster. Vi kjenner til at hun hadde minst et barn, sønnen Tom. Husker henne som en "meget" bestemt dame. Geir husker hun kom inn på baren med Otto, han ville jo snakke med gamle kjente (det var jo alle). Han sa til henne at hun kunne ta seg en tur og komme tilbake senere. Men nei, hun ble værende. Otto ville jo gjerne ta seg en dram, hun passet på han.

I 1978 før turen til Norge var det kroken på døra for baren. Tidlig i 1982 flyttet han og Betty til et hus de kjøpte i 277 Washington Blvd., Greenport, Hudson, NY. Det ligger ca. 185 km nord for Brooklyn ved Hudson River.

Otto og Betty i 1982 i en park i Hudson.

Huset til Otto og Betty i Hudson.

IN LOVING MEMORY OF

Otto Hansen
March 29, 1985

23rd PSALM

The Lord is my shepherd: I shall not want.

He maketh me lie down in green pastures: he leadeth me beside the still waters.

He restoreth my soul; he leadeth me in the paths of righteousness for his name's sake.

Yea, though I walk through the valley of the shadow of death I will fear no evil for thou art with me: thy rod and thy staff they comfort me.

Thou preparest a table before me in the presence of mine enemies; thou anointest my head with oil; my cup runneth over.

Surely goodness and mercy shall follow me all the days of my life: and I will dwell in the house of the Lord for ever.

VALENTI & RICHARDS
Funeral Home
Hudson, New York

SERENITY PRAYEF

HANSEN, Otto A., Age 77 years of 277 Washington Blvd., Greenport passed away March 29, 1985 at Columbia Memorial Hospital after a long illness. He is survived by his wife Betty (Walker) Hansen of Greenport; two daughters, Mrs. John (June) Faas of Brooklyn, NY, Mrs. Frank (Solveig) Borgen of Notodden Norway; a brother, Johannes, two sisters, Inga and Olga, both of Oslo, Norway; six grandchildren, Elizabeth, Christine, and Desiree Faas, all of Brooklyn, NY and Elizabeth, Bjorn, and Dag Borgen all of Notodden, Norway; and four great grandchildren, Linda, Andre, Gøril, TomRune Borgen all Notodden, Norway; and several cousins, neices and nephews. Friends and relatives visited the Valenti and Richards Funeral Home, Greenport, Sunday 2:00 - 4:00 and 7:00 - 9:00 p.m. Funeral services took place from the funeral home with Rev. R. M. Hendricks, Pastor of St. Mark's Lutheran Church, Monday 10:30 a.m. Private cremation services were held at Albany Rural Crematory. Contributions in his memory may be made to the Greenport Rescue Squad.

Tre av Ottos oldebarn utenfor baren nå i 2011.

Vi er takknemlige for opplysninger gitt av familien. De har bidratt med den viktigste private informasjonen. Bilder og annet materiale er velvilligst utlånt. Vi var også på et meget trivelig besøk til Ottos datter. TUSEN TAKK.